73.

Fő Méltóságu

GALÁNTHAI ESZTERHÁZY PÁLNAK

Ő Herczegségének,

Fraknó Várának örökös Grófjának,

Arany gyapjas, Szent István Apostoli Király

Nagy Keresztes Vitézének,

Ostriai Udvarnak Angol országban rendkivüli

Nagy követjének etc. etc.

Folyó Évi Sz. Mihály Hava 22^{dik} napján.

Tekintetes Nemes Sopron Vármegye

örökös Fő-Ispányi Székében, Fölséges Királyi Névben,

Mint örökös és Valóságos Fő-Ispány

Történt ünnepies iktatásakor.

Szabad Királyi Kis-Marton Városa leg mélyebb tisztelete

Zálogául ajánlotta.

Kismartonban 1834.

PÁL! Esztorázok nagy körü Csillaga,
Nézd, milly örömnek lángja fogott körül,
'S milly tiszta buzgalmat lobogtat
Érdemeid ragyogása bennünk!

Forr Bécs, 's Posonynak színe ez Ünnepen;
Ég lelke Sopron Rendeinek; riad
A' kül Megyék víg tapsa,- és Kis-
Marton ezek közepett — — de hol van

Szó, szín, ecset, kéz festeni érzetit!
Hol kezdje buzgó hodulatát! dicsö
Eldődeid fényén merengjen?
Vagy Magadat Magadért csudáljon?

Nincsen Honunk majd ezredes évi közt,
Egy sincs Nemednek tetteitől üres;
Bal sorsa, mint jobb a' Magyarnak
'S hős Eleidnek együtt szövődött.

Gejzával a' szent Hit vize öntözé
Pált — két alakban száz unokák Ükét —
Ki szent királyink hajdanából
Pálra Reád mosolyogva néz most.

Ha béke áldott szárnya ölelt Hazám,
Volt Esztorázok Fajzata oszlopod,
Hűsége, ingatlan tanácsa,
Mint zefirek, vezeték hajódat.

De hajh! tüzelgő Mars veszedelmi közt,
Mint lángok árján finom arany, kivált
A' bátor el-szánás, örökség
Kincse gyanánt, maradott közöttök.

Ez szállt Lajossal Nándor alá; Mihályt
Ez ékesíté Griffel; ez indula
Mátyással a' szent föld vidékin
Czímje felét diszesítni hármas

Rózsával; ez György keble alatt tüzelt
El-hunyta közt is Nikkopolis körül;
És még veszélyesb Várna mellett
Ez ragadá magas égbe Istvánt. —

Tovább tör a' már izmosodott Erőny,
Nincs gát hevével szembe nyomúlható;
Csupán előtted, szűz Igazság,
Vet zabolát lobogó tüzének.

Hir — 's érdemeknek Magzatit, Esztoráz
Vérét hatalmad vitte föl annyira,
Léptét holott el-tilthata' csak
Szent koronánk ragyogása, nem más.

E' dücsben éltek, míg Magyar élni fog,
Nagy Miklos, és Pál Nádoraink során,
A' kor dagályos változásin
Állni tudók csuda lelküséggel.

Tudott ezen Ház ontani büszke vért
Bajokkal edzett Hit, 's Haza védletén;
Itt Nyitra, ott Nógrád tanú lessz
's Nagy vezekény örök éveken túl:

De szent Hitétől hajlani nem tudott,
Nem a' Királynak tett fogadásitól;
Sőt Disze ennek, mint amannak
Volt egyedül szive, lelke, gondja.

Forrhat kajanság herczegi czímiért
E' Háznak? avvagy dús telekin nehéz
Szívvel boronghatz? meg-feledvén,
Hogy nemesen haladó Jelesnek

Méltó, ha bájlobb hír, 's jutalom kezet
Nyujtott: vagy izzadt Jázon elől arany
Gyapját, 's vas Alcid alma-kincsét
Renyhe karok föl ölelni bátrok? —

Szép a' Hazáért, 's jó Fejedelmiért
Véres csatákban küzdeni érdemet:
De mennyivel szebb, vad boszútól
Félre, Themis küszöbén dicsően

Áldozni! fojtván a' hadak átkait,
Terjesztni a' csend mennyei kincseit;
's rendhez szoritván a' szabadkényt,
Visszavonás vadonát ki-irtni:

'S nagy Nemzeteknek sorsok, ügyök felöl
Híres Királyok kedvire — a' közös
Üdvöt Perikleszként keresve —
Szólni, tanácslani, és javítni.

Pál! e' Dicsőség, pártalan érdemek
Halmával, és sas repteivel magas
Lelkednek állandón együlve,
Részed; ez agg Eleid körén túl

Hordoz, ragyogtat; hirdeti ezt vigan
Rég Dresda, London, Belgium, ésvele
Holland — — de hol múlatz Napunknak
Fénye körül melegült Caménám?

Zengd-el Hazánknak tisztelet, és tüzes
Hálával olvadt lelkes ohajtatit!
Sopronnak ébresztő reményét.
's várt örömét foganulva, zengd-el!

Míg ez Fejétől Páltol igazt, dicsőt
Ujúlva érzend hatni vidékire,
's hozzá kegyesb Örlelke szárnyán
Vissza kerül az Aranykor: addig

Kis-Marton örvend drága szabadjain,
's lángbuzgalommal kéri az Ég urát,
Hogy Esztorázok nagy Nemére
Száljon örök virulásu áldás.

Irta
Jallosics András,
Ajtatos Oskolák Rendéből Költészet Tanitó Pesten.

Applausus Celsissimo Principi
Paulo Eszterházy de Galántha etc.
supremi Comitis munus Comitatus Soproniensis solenniter auspicanti, a L: Regiaque Civitate Kis-Marton editus 1834.

Esztoradum genus est, magnorum Magnus Avorum
Haeres, et fama dudum super aethera notus,
Laetitiae seges unde bonis amplissima cunctis
Exoritur, tumidisque ruunt pia gaudia rivis.
At te prae reliquis urbs fortunata, decoro
Divi Martini sortita a nomine nomen,
Festivae testis lucis, parsque ampla, quid usque
Exhilarat? gratosque ciens in pectore sensus,
Quid iubet, ante alias, calidis fervescere votis?
Scilicet exultans cernis per secula claram
Esztoradum semper famam revirescere, longo
Quaesitam dubii Martis, Fideique labore.
Cernis vicinas urbes, atque oppida totis
Sedibus emotas ad Te se effundere, cernis
Festivos ignes; alios fulgentibus armis,
Praecinctos, alios auro, gemmisque micantes.
Haec inter tormenta tonant, turresque resultant
Pulsatae, et late resonans ferit aethera clamor.
Non desunt, quos pompa capit, quos res nova captos
Mirantesque tenet, quos iubila laeta morantur.
Sunt etiam choreae multis, sunt tympana curae
Atque tubae, et plenis convivia pinguia mensis.

Haec alios: non te Kis-Marton, talia mulcent
Gaudia: sed Virtus est cari Principis alma,
Aemula Maiorum meritis, nullique secunda
Pannonidum in patulis terris, lateque per orbem
Didita, et aeternis Patriae iam credita fastis. . . . . .
Haec te delectat, quae te devinxerat olim,
Dum vice nutricis tenero se iunxit Alumno
Auricomumque caput libans: Mea gaudia, dixit,
Paule, Decus quondam generis, lux plurima terris
Regnorum fulcrum, custos publicaeque salutis;
Eia meis monitis prudens parere labora:
Ante Tuos oculos Maiorum vivat imago,
Incorrupta fides Patriae quos iunxerat olim,
Et Patribus Patriae, nullis concussa periclis.
Non illos poterant Zephyri mutare faventes,
Non rabies Martis, non spicula sortis iniquae.
Nicopolis vidit caesos, et Varna, Mohácsque
Esztorados Regi semper Patriaeque fideles,
Vidit Nagy-Vezekény: verum non abstulit omnes
Una dies Fabios; atro perfusa cruore
Stirps crescit magis, atque magis, ferturque volatu
Sublimis, supraque nihil, nisi regna relinquit.
Nicolaum, Paulumque viden? quo scandere quondam
Fas fuerit meritis? aut quid generosior ultra
Praestiterit vis magna virum, fideique Verenda
Maiestas? ambo bellis, animisque fatigant
Odrysias acies; ambo sunt fulminis instar
His, quos coeca fames, et amor sceleratus habendi
In proprias armant clades, Patriaeque ruinam.
Plura locuturam: Sic svavibus una sororum
Alloquitur verbis (est cui Prudentia nomen)
Non ego, qui nostro sit munere ditior alter,
Quam Paulus, patiar: quidquid removere profanis

Cura mihi est oculis, faciam Tibi Paule patescant.
Inde catus fueris Regnis, Populisque beandis
Arbiter, inde graves iras, bellique tumultus,
Quod stricti nequeant gladii, nequeantque cohortes,
Sedabis valido facundae vindice linquae.
Accedensque soror Justitia: trado bilancem,
Inquit, ne livor tua possit carpere facta,
Queis noster numerus, nostrum queis numen adhaesit.
Numinibus tantis cincto mox cetera turba
Virtutum comes it. Non hinc genus omne laborum
Formidare valet Paulus, non taedia curat,
Difficilesque vias: et quamvis dulcius Illi
Nil patrio fuerit coelo, vultuque suorum;
Obsequio addictus Regum, publicoque decori
Plus quam lustra quatvor peregrinis ducit in oris.
Et qua laude? rogas: quamtumvis Belgica tellus
Dresdaque nihil referant; Londinum, urbs inclita toto,
Qua patet, orbe satis celebrabit. Nil mea maius
Musa unquam recinet, nil his illustrius unquam.
Praeside ter felix tanto Sempronia tellus!
Haec tibi iure dies niveis signanda lapillis
Haec fastis celebranda tuis: hinc scilicet aequum
Fasque redit; meritis hinc praemia iusta parantur.
Kis-Marton vero, reliquis felicior oris,
Alloquiis recreanda bonis, vultuque sereno
Principis optati, quo te tua gaudia, quo te
Vota ferent? age, stellatum respice olympum:
Alme Pater, referens, cui sunt mortalia curae,
Hanc, quaeso, tutare Domum, serosque nepotes
Propitios nobis dona, Patriaeque saluti
Devotos, Pauloque pares et moribus aurêis
Et vita, Pyliam superet quae laeta senectam!